

ALEKSANDRA CIMPLOVÁ
MORANA

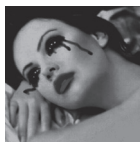

Aleksandra Cimplová
Morana

Eroika

Aleksandra Cimplová
Morana

přeložila Věra Böhmová

Eroika | Praha | 2018

© Aleksandra Cimpl, 2016
Czech edition © Eroika, 2018
Translation © Věra Böhmová, 2018
Cover picture © Tara Simeonović, 2016

ISBN 978-80-87409-37-4

Věnováno Milici a Savovi

*Upřímně a ze srdce chci na prvním místě
poděkovat své velké přítelkyni Olje Kneževićové,
bez které by tato kniha nevznikla.*

*Děkuji celé své rodině, která mě podpořila
a pomohla mi vidět části světa,
které jsou v knize popisovány.*

*Děkuji Milanu Markovićovi, jenž mi nesobecky
poskytoval podporu, kdykoliv jsem klopýtla
a zdálo se mi, že nedokážu pokračovat.*

*Děkuji Pavici Veljovićové, která dala knize název,
a své dceři Taře Simeonovićové,
která navrhla přebal knihy.*

*Zvláštní poděkování dlužím svému vydavateli
Zoranu Rapajićovi, který se rozhodl knihu vydat.*

ÚVOD

Březen 2007

Rychlými kroky přicházím k pasové kontrole. Úředník není dobře naladěný, nedívá se na mě, jen do pasu. Nevidím mu do očí a to mě rozčiluje. Nervozita mě sžírala už před odletem. Nedokážu identifikovat to, co cítím. Snad strach? Nebo snad touha po další čokoládě? Policista se na mě nedívá. Dnes večer potřebuji být nápadná. Víím, že pas bez problémů projede přístrojem, který skenuje všechny neexistující údaje, ale starost mi dělají ty oči, které by se jistě usmály, kdybych neměla ten odporný nos. Jím pralinky, zatímco se mu dívám přímo do třetího oka, abych ho probudila z letargie, v níž se nachází po šesti a půl hodinách práce. Jeho směna končí ve dvanáct. Musí ještě nějakou dobu potkávat lidi, které nechce, říkat jim alespoň „Dobrý večer“ a „Prosím, váš pas“ a mačkat tlačítko, kterým je legálně pouští do země. Sehnu se k otvoru na cestovní pasy, zvednu vysoko krabičku s pralinkami a ptám se s mrknutím:

– Čokoládku? – říkám vesele, ale nemám důvod k radosti.

– Ne, děkuji. – Vyloudím na jeho tváři úsměv, který ale velmi rychle zmizí, když uvidí nosan, jenž malým otvorem pro pasy dosáhl téměř až k němu. Vidím ty pěkné velké modré oči, které si mě nevšímají, protože

nejsem hezká. Podívám se na jeho ruce a udiví mě, jak moc se nehodí k tomu aristokraticky úzkému obličejí. Podává mi pas a říká:

– Prosím, slečno Gruberová, váš pas. Vítejte doma!

Znovu v Praze. Nasedám do taxíku a adresu svého dlouholetého bytu vyslovuji téměř se smutkem. Taxikář neví, koho veze. Čeští taxikáři celé hodiny řídí mlčky. Vzpomínám si, že kdysi jsem jela taxíkem až do Karlových Varů a oplácený taxikář, kolem krku řetěz tlustý jako půl prstu, ze sebe dostal jenom dvě věty: „Dobrý den“, když jsem nastupovala do taxíku, a při vystupování, když ukázal tlustým prstem na taxametr a sotva zamumlal „Na shledanou“. Srbský taxikář by mi nikdy nedopřál to potěšení mlčet a sledovat ubíhající krajinu.

V obchodě na pražském letišti jsem si koupila čtvrt kila pralinek. Cítím potřebu je všechny sníst, než dorazím domů. U pralinek je nejdůležitější *aftertaste*, ale já dnes nemám čas na ni čekat.

– Čokoládku? – ptám se taxikáře, zatímco stojíme na semaforu před Kulaťákem na Praze 6. On se mi užasle podívá přímo na nos a mávne rukou. *Welcome to Prague*, zní mi v uších.

Přijíždíme do Haškovy ulice. Můj byt je v šestém patře. Nad ním už žádná patra nejsou. Je poslední. Já nejsem poslední nikdy, ačkoliv se tak často cítím. Pomalu zasouvám klíč do zámku a odemýkám. Hladím cedulku s mým příjmením, *Živel*. Živel je neovladatelný, prudký element. Element, jako pátý element, chemický prvek, článek řetězu. Mou osobnost nejlépe charakterizuje živelnost. Živelnost dorazila do hlavního

města Česka, z živelné země, s živelností, kterou v sobě nosí celý život, a živelně odešla do koupelny a před mytím rukou nejdřív sundala svůj gumový nos. Lepidlo odstraním speciálním krémem a ve vteřině si vzpomenu na své rané dětství a Luckyho.

V koupelně si všimnu, že je všechno perfektní. Všechno je čisté, uklizené. Moje sympatická, nepraktická kamarádka Ivana najala uklízečku, aby mi udělala radost. Ví, že jedna má část má ráda čistotu. Zabořím hlavu do voňavého ručníku.

– Čím se živíš, Lano? – zeptala se mě Ivana jednoho slunečného odpoledne na mé terase, po osmi letech známosti a přátelství.

– Raději bychom měly sázet květiny než mluvit o práci.

– Jsi často pryč?

– Jsem často pryč.

– Ok, raději budeme sázet květiny. – Vzpomínám si, jak se poté, co mi tu otázku položila, dál velmi soustředěně mrštnými malými prsty přehrabovala v hlíně. Byl březen, možná listopad.

Sedám si na terasu. Sama, zdá se mi, ale vím, že sama nejsem, protože Teona je vždy se mnou. Sedíme spolu a díváme se na střechy z mé pražské terasy. Praha je v noci osvětlená a krásná, zejména když nad městem září úplněk, jako dnes večer. Je chladno, ale v hlavě mám takový jižanský žár, že nemůžu zůstat v bytě.

Ten žár způsobuje můj původ. Srbsko. Tam je všdycky všechno v bodu varu. Války, lidé, události, zábava, rozhovory, jídlo, láska, vášeň, hádky, bitky... Všechno vře, pulzuje, právě jako můj mozek. Dívám se na

střechy a komíny, které se prolínají až k památníku Jana Žižky z Trocnova a oslavují jeho oddaný boj za tuto zemi, odrážejí jeho hněv, že jako malý přišel o oko, jeho neuvěřitelnou sílu vzepřít se, nejdřív tehdejší vládcům Českého Krumlova, Rožmberkům, a později celé Evropě. Chci si promluvit s Teonou, ale nejde mi to. Jan Žižka z Trocnova sleduje celou Prahu, on je můj vzor; Jan Žižka z Trocnova jsem kdysi byla já. Teona se neozývá, když to slyší, nejspíš ji víc přitahuje představa, že v minulém životě byla jednou z vládkyň Českého Krumlova. Mlčím, dojídam pralinky a nenabízím jí. Je to tak snazší, pro mě i pro ni. Jan Žižka z Trocnova se na mě dívá ze svého koně vedle žižkovské věže (všechno se mi odtud, z Prahy 7, zdá být blízko u sebe) a já se snažím slyšet jeho nesrozumitelný šepot, ale jako bych nebyla schopná pořádně nastražit uši.

Musím se přiznat, že se mi dnes v noci zdálo, že jsem ho zabila. Mečem jsem mu probodla vnitřnosti, potom jsem hořce plakala a on mě hladil a podával mi pero.

– Napiš to, všechno to napiš, – říkal Igy.

– Co mám napsat?

– Všechno, co se děje, celý náš život.

A potom umřel. Umřel mi před očima. Já jsem ho zabila a neprobudila jsem se. Udělala jsem to ve své druhé realitě, protože sny jsou živé, nic v nich není neživé a vymyšlené. A potom zazvonil Radovan.

RADOVAN

Březen 2007

Dnes ráno jsem ještě stále byla v Bělehradě, s představou, že mě tam zastihne jaro. Město, v němž jsem se narodila v dávném roce 1972, mě nechává bez dechu. V něm se mi vždycky zdá, že musím lhát sama sobě i všem kolem, že se mám dobře. Musím přiznat, že s pomocí antidepressiv se mi to velice dobře daří. Zoloft. Řekli mi, že je dobrý. Když jsem ho poprvé spolkla, ovinula jsem se jako had Ká kolem záchodové mísy. Otázkou jenom bylo, jestli spolkne ona mě, nebo já ji. Nakonec jsem spolkla já ji, svými ohromnými ústy. Na záchodě mě vždycky napadají nejlepší myšlenky, dokonce i když zvracím. Záchod je moje parketa. Takže, je ráno.

Stěží zvedám víčka. Kvůli snu z dnešní noci jsem unavenější než obvykle. Udělala by mi dobře masáž chodidel. První, na co pomyslím, když otvírám oči, je Igor a jeho dlouhé prsty. Mám ráda muže s hezky tvarovanými dlouhými prsty a cigaretou mezi nimi. Cigareta má zvláštní význam, když ji kouří muž s takovou rukou. Zvonek u dveří mě nutí konečně se podívat na hodiny. Kvůli včerejšímu alkoholu jsem od rána dezorientovaná. Jindy bývám otrokem času.

– Čas je smyšlená kategorie, – říkával mi Igy, – vymysleli ho jenom proto, aby nás omezili, zkrotili, zklidnili, ukáznili.

– Proto pořád chodíš pozdě? – usmála jsem se a hleděla na něj.

– Já vždycky chodím včas, protože včas je tehdy, když dorazím. Hodinky na to nepotřebuju. – To byla jeho jednoduchá, povýšená bělehradská odpověď.

S Igy nejsem, z objektivních důvodů, které si někdy přeji zapomenout, už 34 dnů, 8 hodin a 45 minut. Zvonek začíná být otravný, musím vstát a podívat se, kdo to je. Vleču se ke dveřím. Dívám se špehýrkou. Na opačné straně dveří stojí úplně cizí člověk. Nestýkám se s mladými muži, kteří mají horní ret ohraničený knírem, je na nich něco nepřitažlivého. Nejdřív mě napadne, že asi mají zaječí pysk, a potom, když zjistím, že je všechno v pořádku, mi začne být jasné, že se jedná o staré mládence. Můj nebožtík děda si nechal narůst kníry až v sedmdesáti letech a řekl, že když už je lev na odpočinku, může to být konečně vidět. Mám ráda kluky s vousy hezky zastřiženými kolem rtů. Nazývám je *rytířské vousy*. Vidím v nich vždycky rytíře, kteří tiše vstupují do našich dívčích životů, a my jim nepozorovaně otevíráme dveře do kořán. Igy má nejhezčí vousy, jaké jsem kdy viděla, ale Igy má všechno nejhezčí, ačkoliv jsem na něj nikdy nedokázala nahlížet úplně nekriticky. Pro velké lásky, ať už trvaly jakkoliv dlouho, jsem vždy měla růžové brýle, v ostatních případech jsem nosila skla černá jako saze.

Ale kdo je knírač před mými dveřmi? Pro každý případ mám po celém bytě několik pistolí. Nerada otevírám neznámým lidem. Pomalu pootevřu dveře, řetízek neodepínám. Knírač se na mě podívá a ptá se:

– Slečna Lana?

– Ano? – řeknu s údivem a znovu se rozzlobím na rodiče, že mi nedali nějaké serióznější jméno.

– A vy jste? – ptám se a snažím se stát Johankou.

– Inspektor Radovan, – odpovídá rychle a jasně. Policejně.

Jenom člověk jménem Radovan si mohl nechat narůst knírek už po čtyřicítce.

– Prosím, pane inspektore, co potřebujete? – ptám se, aniž bych odepnula ze dveří řetízek. Radovan překvapivě nevykazuje známky nervozity. Já také ne.

– Můžu dál? – osmělí se konečně Radovan a vytahuje průkaz inspektora bělehradské policie. Zvednu jedno obočí.

– Jistě. – Určitě je tu kvůli tomu, co se před pár dny stalo ve třetím patře. Totiž, velice decentní, tichý muž vyhodil svoji neuvěřitelně klidnou a uzavřenou ženu z okna. Nikdy se hlasitě nehádali. Působili jako spokojený pár tichých lidí. Profesor na fakultě a žena v domácnosti. Nezabila se, leží navždy nehybná v nemocnici, a on je ve vězení. Tak končívají na pohled naprosto dokonalá manželství.

– Pojdte dál, – říkám mu dost rozladěně. Jsem v županu, nebyla jsem na manikúře a pedikúře, nemám nalakované nehty a je mi trapné běžet do pokoje a obléct si ponožky.

Na chvíli mě napadne, že si musel všimnout, jak se kvůli nehtům na nohách cítím nepříjemně, ale pak si vzpomenu na jeho jméno a říkám si: Ne, Radovan se určitě nebude pohoršovat, že jsem „přírodní“. Pohoďím vlasy, podívám se na něj s úsměvem a zeptám se,

jestli si dá kávu nebo čerstvou pomerančovou šťávu. Radovan souhlasí jen s kávou, vitamíny nejsou jeho obor. Musím si nejdřív odskočit a omlouvám se mu s tím, že se hned vrátím, ale mezitím vidím, že si sedá do křesla před velkým oknem, kde obvykle sedával Igy. Zastavím se na cestě z kuchyně do koupelny a sleduji ho, jak sedí v ušáku, zatímco nepříjemný pocit ve mně pomalu narůstá. Pár vteřin ho bez mrknutí pozoruji; nebojí se mého pohledu. Radovan má bystré velké oči, vlasy si sčesává dozadu, tělo vypadá mladě, ale obličej prozrazuje čtyřicátníka. Knír mu nesluší. Má plné rty, tenký, dlouhý nos s téměř neznatelným hrbolkem. Malé uši, bez lalůčků. Ruce, nic moc. Oblečený je velice skromně. Nosí staromódní koženou hnědou brašnu s velkou sponou, která se dokonale hodí ke kníru. Boty jsou na patách už trochu sešlapané a zablácené. V noci přšelo, takže mu bláto promíjím. Chůze není jeho silná stránka. Působí zpomaleně a neskutečně nudně. Bože můj, kdy už přestanu skenovat lidi? Nejsem už beznadějný případ?

– Byl byste tak laskavý a sedl si někam jinam? – poprosím ho, než budu pokračovat do koupelny.

– Jistě, – řekne a kývne hlavou. Poslušně vstane, je to policista, a přeseďne si na gauč.

Uklidní mě skutečnost, že už nesedí v křesle, a mižím mu na nějakou chvíli ze zorného pole. Rána věnuji vždy jen sama sobě. Čím jsem starší, tím víc času trávím v té čisté a vždy uklizené místnosti a mažu se krémy, které mi pomáhají zastírat můj skutečný věk. Dnes se zde zdržuji mnohem kratší dobu než obvykle, nemám čas přemýšlet o životě ani dělat rozhodnutí.

Musím si pospíšet, protože v mém obýváku už víc než pět minut sedí úplně cizí muž.

– Tak, pane Radovane, co vás přivádí? – ptám se ho, hned jak vyjdu z koupelny, dokud mě ještě nevidí.

– Slečno Lano, byl bych raději, kdybychom se mohli posadit a promluvit si.

– No, vy už sedíte, klidně mluvte. Jde o něco vážného? – ptám se ho, zatímco vymačkávám pomeranče. Nalévám šťávu do kopie středověké sklenice z „lesního“ skla a současně zalévám vroucí vodou rozpustnou kávu v mých nejmilejších keramických šálcích. Ty jsou dílem mých vlastních rukou. Jsem na ně moc hrdá. Prodal se všechny a nikdo na nich nenašel vadu.

– Ano, – odpoví Radovan krátce.

Se sebezapřením mu přináším šálek s kávou a on ji rychle pokládá na stůl. Vydechnu. Pomalu začínám pít svůj ranní džus. Zeleným sklem středověkého poháru, ze kterého piju svoje ranní vitamíny, prosvítají právě probuzené březnové sluneční paprsky, jež po dešti nakukují velkými okny do mého bytu. Pozoruji malé bublinky ve skle, záměrně vytvořené, aby připomínaly originál. V mém mozku se z těch bublinek stává jedna velká bublina, kterou v sobě cítím už skoro čtyři měsíce. Bublina tak neznámé prázdnoty. Radovan docela pomalu vytahuje z brašny zelenou složku. Na ní je drobným písmem napsáno Teona Gruberová.

– Znáte tuto ženu? – ptá se mě, zatímco mi ukazuje fotografii.

Na obrázku je mladá žena s dlouhými vlasy, vypadá úplně stejně jako já. Je v kasinu s nějakým mužem, jenž zcela určitě není žádným mužem z mého okolí.

Má na sobě hedvábné šaty. Na levém rameni jí visí Louis Vuitton a kolem krku má náhrdelník s přívěskem ve tvaru srdce, na ruce diskrétní náramek se třemi přívěsky, a pokud dobře vidím, pouze jeden prsten.

– Zdá se mi, že jsem to já, ale nevím, s kým ani kdy jsem vyfocená.

– Slečno Lano, tohle jste vy, před rokem, v Dubaji.

– Ale já jsem nikdy v Dubaji nebyla, co to říkáte? Dokonce se ani neoblékám jako tahle na fotce. Nenosím šaty. – Dívám se na něj udiveně.

– To je škoda, podívejte se, jak vám sluší. My vás už nějakou dobu sledujeme.

– Ano, sluší jí. Proč mě sledujete? – ptám se překvapeně.

– To vy víte líp než my. Je jenom třeba, abyste se nám přiznala, a všechno bude v pořádku. Ten člověk z fotografie se nikdy z Dubaje nevrátil. Byl tam zavražděn. Zajímá nás, co jste s ním dělala. – Radovan je vytrvalý člověk.

– Jak, co jsem dělala? To nejsem já! K čemu se vám mám přiznat? – ptám se zmateně.

– No, že jste agentka, – říká skoro šeptem inspektor Radovan, protože mu je trapně ze sebe samého. Jako by už, po pouhých několika minutách strávených v mé společnosti, ani sám nechtěl tomu všemu věřit.

– Pane Radovane, nevím, odkud máte tu fotografii, nevím, co ode mě chcete, ale poprosím vás, abyste odešel... a u mě doma se nekouří.

Říkám mu to v okamžiku, kdy si zapaluje cigaretu a poprvé usrkává kávu. Ve stejné chvíli si cigaretu zapalují i já.

- Ale vy kouříte.
- Hosté u mě doma nekouří. Vyjádřila jsem se jasně? Jestli já kouřím, to vás vůbec nemusí zajímat. – Nasávám s požitkem kouř a rukou mu ukazuji, aby vstal. Hasí cigaretu. Vstává. Pokládá fotografii na stůl.
- Pokud si vzpomenete, co jste dělala s tím mužem na fotografii, budeme vám vděční a budeme to umět ocenit. – Jaké hrozné kliše! I kdybych si teď vzpomněla, co jsem s tím člověkem dělala, neřekla bych vám to, mám chuť vykřiknout, ale klidně ho vyprovázím ke dveřím. Nemám čas na debaty, moje břicho po štávé a prvním potáhnutí z cigarety volá po záchodové míse. Přesto mě něco přinutí se ještě trochu hájit.
- Osoba na fotce nejsem já. Toho člověka neznám. Nestýkám se s lidmi, kteří se zabývají trestnou činností. Přímo je nesnáším. Doufám, že jsem se vyjádřila dostatečně jasně. Takže ani nemůžu vědět, kde jsem s nimi všude byla. Mějte se a na shledanou. – Otevírám dveře a nechávám ho vyjít.
- Knírač se zastavuje ve dveřích. Přeměří si mě od hlavy k patě. Nemusel až k patě, pomyslím si. Zavádí pohledem o mé nenalakované nehty.
- Ještě jedna otázka: jak víte, že se ten člověk zabývá trestnou činností?
- Abychom si rozuměli, nejsem žádná agentka a nejsem ta žena. Já jsem úplně obyčejná žena, která nesnáší svoje jméno.
- Zato Teona se k vám hodí lépe a činí vás božskou.
- Nevím, o čem mluvíte.
- Ozvěte se, až si vzpomenete. – Strčí mi do ruky vizitku.

Radovane, Radovane, ty jsi mě překvapil! O Teoně nikdo nevěděl, už od nemocnice v Palmotičově ulici, kdy přestala existovat i pro moje rodiče. To jméno znali jenom moji kolegové, a i oni ho používali zřídka.

Přišel čas se přestěhovat.

Teona neví, co je panika. Lana někdy zpanikaří. Otázkou zůstává, komu se povedlo nás vyfotit. Člověk na fotografii je dávno mrtvý. Zlikvidovaný, mou pistolí s tlumičem.

– Co ty jsi za kreténa, Lano! Jak jsi nás během chvíle prozradila. Kriminálník, kriminálník, copak je možné, že vůbec nepřemýšlíš? – vrhla se na mě Teona, jakmile Radovan odešel.

– Jako by to teď bylo důležité.

– Všechno je důležité. Protože tohle není kvůli nebožtíkovi, – pokračovala, – neposloucháš mě, a v naší práci se chyby neodpouštějí.

– Nemám zrovna vždycky chuť tě poslouchat. Ty mě taky neposloucháš. – Začala jsem pomalu vytažovat kufry.

– Kdybys mluvila rozumně, určitě bych tě poslouchala. Podívej se na svoje nehty! Katastrofa! Měla ses ho zbavit a nalakovat si nehty.

– Koho jsem se měla zbavit?

– Ty víš koho.

– Nekecej, Teono.

Zrada mě raní tak, že mě okamžitě začne bolet páteř. Bederní část mě bolívá, když se začnu bát života. Víím, uvědomuji si, že mě zradil někdo blízký. Zbývá mi už jen zjistit kdo, aby bolest přestala.

DUBAJ

Březen 2006

Vzpomínám si na Dubaj velmi dobře. Všechny údaje jsem dostala od zvláštního kontaktu George.

– Lano, – řekl mi George, k němuž se to jméno vůbec nehodilo. Djordje své jméno převedl do anglické verze, aby se cítil významnější a lepší.

– Tento úkol je snadný, ten člověk má rád hazard, rád pije, má rád ženy a určitě se mu budeš líbit. – Usmál se, zatímco popíjel svou whisky v hotelu Ritz v Paříži, a já jsem si říkala, kdy mi dá ještě jeden relevantní údaj, a to jestli je ten člověk potentní. Je mi úplně jedno, jestli má rád ženy a jestli se mu budu líbit já, pomyslela si Teona a já jsem se jen usmála.

Do Dubaje – největšího nákupního centra na světě – jsem dorazila uprostřed noci. Když jsem vyšla z budovy letiště, potřebovala jsem deset minut, abych si zvykla na jiný vzduch. Horko má vliv na moje dýchací cesty. V arabských zemích těžko chytám dech, vzduch je hustější a těžší. Je smíchaný s pachy odpadků, vlhkostí, aromatickým kořením a lehkým pocitem, že jsem v blízkosti moře, nad kterým se vznášejí mlhavé obláčky jódu a stahují jak moje plíce, tak moji pleť.

Mám ráda arabské země. V nich si tím nejsladším způsobem vydělávám na chleba a chodívám na

schůzky uprostřed pouště. V Káhiře jsem strávila tři měsíce na výcviku a vedle jiných důležitých věcí jsem se naučila i dýchat do břicha. Když takto dýcháte, posilujete břišní svaly. Ale přesto mívám prvních deset minut problém, než si na ten vzduch zvyknu.

Přijíždím do hotelu *Arabian Courtyard*, který má stejně jako všechny ostatní budovy v tomto architektonicky moderním městě dokonalou klimatizaci, což mi pomáhá se uvolnit.

Beru si nejmenší pokoj, zarezervovaný už před časem na moje jméno. Mám ráda malé pokoje ve velkých hotelech, nemůžu se v nich ztratit. Tento je ale větší než kterákoliv ložnice v mých bytech v Bělehradě, Praze i Vídni. Otevírám dveře na terasu a dívám se na odlesky moře do noci. Někde v dálce se moře a nebe, ozářené měsíčním svitem, dotýkají, jako šťastný manželský pár, který je teprve na začátku své milostné cesty.

– Líbilo by se ti dívat se takhle jednou na otevřené moře se svým milým? – ptá se mě Teona, když sedíme na terase.

– Nemám milého.

– Víš, že nemáš, ale tohle moře a tohle nebe a tenhle odlesk měsíce ve vodě...

– Čistý patos. Znám tě, jenom mě provokuješ, – usoudím.

– Víš, vždycky jsem myslela, že to já jsem ta, která je bez emocí, ale ani ty jsi jich moc nenafasovala, jak se mi zdá, – řekla a já jsem zavřela oči. To bylo pro Teonu vždy znamení, aby přestala.

Když mě probudily paprsky slunce, které zlehka

pronikaly velkými nechráněnými okny a hladily mě svou teplou dlaní, pocítila jsem, že jsem nešťastná, že musím splnit úkol.

Sejdu dolů na snídani, samozřejmě nenamaskovaná. Kdybych se převlékla za Teonu, moje oběť by si mě nevšimla. Vůbec nikdo by si mě nevšiml. Zbožňuji švédské stoly v arabských zemích, nikde nebývá takové množství jídla jako tady. Hystericky cpu na talíř všechno možné. Pohledem hledám Žužua, to je jeho krycí jméno, a sedám si ke stolu naproti jeho, aby si mě mohl všimnout. Žužu je z našich krajů, má jižanský mozek, takže mě jistě nebude hned svádět. Vrhne několik pohledů mým směrem, dojí snídani a odchází.

Hned po snídani jdu na pláž. Dorazila jsem první, abych rychle smyla pouštní prach ze svého už osprchovaného těla. Od dnešního rána fouká mírný pouštní vítr. Částičky prachu stále ještě nebičují mé tělo tak silně, abych to nazvala pouštní bouří, a také nebe je docela modré. Přesto mám pocit, že se mi tu a tam nějaké zrnko jemně a tupě zarývá do pórů. Pan Žužu přichází ve chvíli, kdy už ležím na lehátku a piju svůj první ranní vitamínový koktejl.

Nevěřím řečem, že jsou některé ovocné džusy stejně zdravé jako ovoce, upřímně nevěřím ani tomu, že je ovoce ještě zdravé.

Žužu vypadá zajímavě, má pěkné tělo, dokonalý malý zadek, ze kterého vyrůstají dlouhé, žensky tvarované nohy. Jeho dcera má určitě překrásné nohy. Až mám chuť přikrýt si ty své ručníkem. Dívám se na něj přes sluneční brýle, on to cítí, ale dělá, že nevidí.

Sedá si, prošedivělý a v tmavých brýlích, na lehátko blízko mého a dívá se na moře.

– Teď se tě určitě zeptá, jaká je voda. Hm, nudní chlapi, jak to, že jsou vždycky tak stejní? Copak tě nenudí, Lano? Zase nejsi namaskovaná, – probudila se Teona po ranním koupání v moři.

– Už nic neříkej, – utrousím mezi zuby, protože se bojím, aby si Žužu nepomyslel, že jsem blázen, když mluvím sama se sebou.

– Počkej, neříkej mi, že se vyspíš i s tímhle! – Ještě stále ji udivuje moje potřeba orgasmu před splněním úkolu.

– Mmmmm...

– No, ty jsi naprosto nenasytná! – začíná zuřit.

– Ale mlč, – zašeptám tiše, – *he is nice*.

„Nikdy se nesbližujte s obětí!“ To bylo jedno z nepsaných pravidel v mé práci, ale při práci prostitutky sexuální sblížení k věci prostě patří. Kdykoliv se mi oběť líbila, představovala jsem si, že jsem prostitutka, tím jsem omlouvala přestupky.

– Jak se jmenujete? – promluví na mě rovnou srbsky, přestože hovořím bez přízvuku pěti jazyky. Otevřu oči dokořán, otočím se doprava k jeho lehátku a zcela klidně se ho zeptám:

– Jak jste věděl, odkud jsem? – ukazovákem pravé ruky sundám brýle a zvednu udiveně obočí. Moje černé oči se v tomto slunci stávají ještě černějšími.

– Je to moje práce, – usměje se Žužu, aniž by opětoval sundání brýlí.

– Fantastické! – téměř vykřiknu a znovu namířím pohled na vodu, – potom máme podobnou práci!

- Jméno? – pokračuje v konverzaci.
- Teona. Vy? – ptám se ho, dál se na něj nedívám a zapaluji si cigaretu.
- Emanuel. Říkejte mi Mani.
- Mani, jako *money*? – usměju se, zatímco vyfukuji cigaretový kouř, a znovu k němu otočím hlavu. Tentokrát si nesundám brýle, je čas, abychom si byli kvit.
- Ano, přesně tak. Velmi hezké jméno, Teono, – řekl to „velmi“ s tak zvláštně vysloveným „L“, měkčeji než kdokoliv, koho jsem znala.

Žužu má zajímavé jméno. Emanuel. Evidentně si ho dal sám, pomyslela jsem si a odešla s ním o chvíli později do kavárny. Žužu má jižanský přízvuk a těžko vyslovuje některá slova. Žužu není Srb. A ještě míň je Emanuel. Žužu se zcela evidentně stydí za své jméno a téměř jistě je byznysmen, který se zabývá dovozem a vývozem zbraní a drog. Možná je i na nějakém švédském seznamu hledaných osob. Aspoň že si nedal jméno Princ. Jeden takový byl v Praze – albánský drogový dealer. Nezajímá mě, čím se kdo zabývá a odkud kdo je, podstatné je pro mě vědět, že je špatný, a Žužu určitě špatný je. Kavárna byla to odpoledne jen naše. Nedělali jsme tam nic zvláštního, obsluha je na rozdíl od Káhiry fantastická. Lidé, kteří tu sedí, fukají prsty do notebooků a velice seriózně dělají svoji práci. Zvuk, který dělá těch několik lidí u svých stolků, mi připomíná podzimní bělehradský déšť. Já jsem v této kavárně také pracovně, stejně jako těch pár upravených mužů, já ale naštěstí nikdy nemusím psát výkazy.

Žužu pije dvojitou whisky, cinká ledem při otáčení skleničky. To se naučil od západních diplomatů,

s nimiž se setkává, protože jako každý správný kosovský Albáнец přesvědčuje a uplácí světové vůdce, už po mnoho let, aby uznali Kosovo a zbavili je těch prokletých Srbů. S jednou prokletou Srbkou teď sedí a touží po ní víc než po nezávislosti. Čas od času nepřijme nějaký hovor, aby ukázal téhle prokleté Srbce s božským jménem, že se umí chovat a že mu záleží na tom, aby je nikdo nevyrušoval.

– Hezké ruce, Mani, – řeknu náhle.

– Dokonalé, – usměje se vlezle a zabodne svůj pohled do mého čela a zmlkne. Zornice se mu ani nehnou, dívá se mi do třetího oka. Žužu není obyčejný hráč.

Začínám jeho pohled cítit v břiše. Když k tomu dojde, kurva ve mně je připravená se představit: „Dobrý den, hezký pane, budu vaše, když dobře zaplatíte.“ Cena bude nezměrná v porovnání se všemi předchozími. Dosud jsi za ženy platil penězi, tentokrát zaplatíš životem.

Vedeme nějaké bezvýznamné řeči, vypráví mi o dětech, potom já mluvím o svých neexistujících dětech. V mém vymyšleném příběhu mám Simonu a Grigora. Ta jména se mi vždycky líbila. Můj muž je Čech a pracuje v úspěšné společnosti, já jsem zaměstnaná v malé marketingové firmě.

– A vy?

– Já mám tři děti, čekáme čtvrté, – oznamuje mi hrdě.

– To jsem předpokládala. – Usměju se a hned si uvědomím, co jsem řekla člověku, který měkce vyslovuje „L“.

– Jak to, že jste to předpokládala? – Ruka mu pomalu sklouzne na stehno a začne uhlazovat svoje lněné

bermudy. Už se na mě nedívá, jako by na nich měl flek, který se tím třením zvětšuje.

– No, vypadáte jako člověk, který má velkou a krásnou rodinu.

Teona jako by mě praštila po hlavě.

– Blbko, je to Albánec, začneš mu být podezřelá, jestli budeš dál plácet, – slyším v hlavě znít její hlas.

– A žena? Pracuje? – sevřu rty a zmlknu. Teona nejspíš z těch otázek upadla do bezvědomí. On se na mě dívá.

– Nepracuje. Já si myslím, že by žena neměla pracovat, když má muže. – Teď už velký flek najednou zmizel, pokládá ruku na stůl a v pravidelném rytmu Źuká prsty, jako by hrál na klavír. Odtáhne se ode mě a opře se v křesle. V jeho hlase slyším přísnost otce, jenž čeká čtvrté dítě. Pochopím, že budu muset souhlasit s tímto jeho šovinistickým a hloupým výrokiem, pokud stojím o další kontakt.

– Úžasné! Vy jste pravý muž. Vždycky mě rozčilovala Klára Zetkinová a ta její hloupá feministická pravidla, podle kterých musí žena pracovat, rodit, pracovat, vařit, pracovat, vychovávat děti, a muži si užívají. A to všechno pro nějaký hloupý hlas ve volební urně demokracie, který můžou stejně zfalšovat, když se jim to bude hodit. Budu vás muset za chvíli opustit. – Slova ze mě létají rychlostí blesku.

– Kvůli Kláře Zetkinové? – usměje se Žužu.

– Ne, ne, jistě že ne, – odpovím se stydlivým pohledem a zpomalím, – jenom si chci odpočinout, včera jsem přiletěla pozdě.

– Uvidíme se večer? – opře se o lokty a přiblíží svůj

obličej k mému. Křeslo pomalu přitáhne blíž ke mně, téměř drže, řekla bych, ale motýlkům v mém břiše se jeho odvaha líbí.

– Můžeme, určitě. Kde? – stávám se slušnou, poslušnou ženou, jež nemá ráda feminismus a líbí se jí, když ji muž vede.

– Já bych šel do kasina.

– Výborně, miluji ruletu. Všechno nechám na vás, Mani. Jste tak silný. To se mi líbí. Mám ráda, když mě muž vede. – Přimhouřím oči a zvednu jedno obočí.

– Rád vedu. Máme mnoho společného. Takže večere a potom kasino. Může být?

– Ano. V osm v hale! – Z nervozity bych si zapálila cigaretu, ale poprvé je nemám u sebe.

– Dobře, – řekne se širokým, svůdnickým úsměvem a pohladí mě něžně po tváři. Položí svou ruku pomalu na moje prsa, já ho pořád bez mrknutí sleduji, a jako by hrál na klavír, tentokrát na mém těle, přehraje stupnici až k mému břichu.

– Ach, – vzdychnu nahlas.

– Bude nám krásně, jen se mi oddejte, – řekne Mani, zatímco jeho ruka pokračuje ve hře kolem mého pupku.

– Mani, oddám se vám, mám jen jednu prosbu.

– Povídejte, krásná ženo. – Mani je velkorysý, dává vše.

– Abychom zůstali u vykání. To mě tak vzrušuje.

– Zůstaneme u vykání, hlavně v osm přijďte. – Náhle zvedne ruku a pevně stiskne moji, na znamení, že je vše dohodnuto.

Jakmile jsem vešla do pokoje, Teona se na mě vrhla.

- Jak můžeš? – sleduje mě její stín v zrcadle.
- Jak můžu co?
- No, jak se můžeš milovat s člověkem, kterého zabiješ? Kterého já zabiju?
- Teono, za prvé jsem se s ním ještě nemilovala a za druhé se na to stejné ptáš už léta. Prostě mě to vzrušuje. Okamžitě jsem zvlhla, pocítila jsem na těle tisíce mravenců a div jsem neexplodovala, když se mě dotýkal. Co je na tom špatného?
- Co je to za otázku? Všechno je špatně! Nehryže tě ani trochu svědomí?
- Tak mě by, Teono, možná hryzalo, ale tebe nehryže, takže je to pro mě snazší.
- Nefilozofuj. Tvůj problém je, že ses vždy poddávala nízkým pudům a nic víc. Vždycky ses nechala osahávat na veřejných místech, šoustala na veřejných záchodech, až se mi chce samou trapností brečet.
- Znáš mě už léta, víš, proč to dělám. Mám ráda muže a věřím, že snad jednoho dne přece jen najdu toho pravého. Snad jednoho dne najdu toho milého, se kterým se budu dívat na tohle nebe a na moře a na měsíc, jaký byl včera v noci, a na hvězdy a tak. Proč mě v tom nepodpoříš? – zeptala jsem se jí klidně.
- Protože ty nemůžeš nikoho mít. Nedovoluje ti to práce. Zdá se, že jsi zapoměla, že láska není jenom sex. Myslíš si, že tím, že se vyspíš s nějakou obětí, najdeš pravou lásku. Ivan byl tvoje láska a podívej se, jak to dopadlo. Muži jsou zrádci, podvodníci, lháři bez emocí. Přestaň dělat hlouposti.
- To si nemyslím. Někdy věřím, že jsou citlivější než ženy. – Teona vybuchne smíchy. – Nesměj se, blbko. Co

ty vůbec víš o lásce? Neměla jsi otce, ani první lásku, ani muže, všechno tě to minulo. Ty nic nevíš! A strašně mě rozčiluje, že jsi od včerejška třikrát změnila názor na lásku. – Skoro jsem na ni řvala.

– Já tady nejsem poprvé, – pokusila se ohradit.

– Stejně tě to nenaučilo, co je láska.

– A je láska to, že se s někým vyspíš a pak ho zabiješ?

– To je taky jistý druh lásky. Krátká a krvelačná.

– Ale krev vzrušuje mě, tebe vzrušuje sperma.

– Tak vidíš, jak máme hezky rozdělené role. Jenomže já vedle ptáka potřebuju taky lásku. Rozumíš?

– Vůbec ti nerozumím, – řekla přísně a zmlkla. Teona se často hádala a těžko překonávala některé věci, které jsem dělala. Někdy jsme spolu nemluvily celé dny. Tehdy jen seděla v rohu a dívala se na mě vyčítavě. Mám ji ráda. Ale nikdy jsem nevěděla, jestli má ona ráda mě.

Večer jsme se sešli, Žužu a já. Nejdřív jsme si zahráli ruletu a potom do mě jeho velký, krásný, obřezaný pohlavní úd pomalu pronikl. „Budte dnes večer moje,“ řekl a já jsem souhlasila a prosila Boha, ať už nic neříká. Byl to báječný sex, ale nerozplakala jsem se slastí.

Po třech dnech jsem z kufříku vyndala pistoli. Sledovala jsem jeho pohyb každý den. Měl obvyklou trasu. Každé ráno přesně v deset vycházel z hotelu a zahrnul vpravo do první ulice. Nacházela se tam menší kavárna, ve které bylo na záchodě (mém věčném spojenci) okno s výhledem do opuštěné ulice, kterou procházel můj nový Vládce sexu. Já jsem byla jeho Vládkyní života. Toho posledního rána jsem vešla do kavárny o něco dřív, vyčkala na přesný čas (zbožňuji oběti,

které nechodí pozdě), odešla na záchod, z tašky vytáhla pistoli, otevřela okno a o pár vteřin později se objevil Žužu. Sejmula jsem ho. Přímo do týlu. Dívala jsem se, jak se krev rozlévá po chodníku. Tyhle filmové scény mi vždycky zvednou hladinu adrenalinu. Rozložila jsem pistoli, vrátila ji do tašky, vyzvracela jsem se a spláchla. Voda vždy všechno odnese, každou smrt, každou lásku, každou bolest. Nevadí mi zabíjet své oběti a dívat se jim přitom přímo do očí. Teona si to někdy užívá, ale Žužu byl gentleman, nemohla jsem dopustit, aby umřel s pohledem na svého kata.

Vrátila jsem se do kavárny a dál pila kapučíno. Pistole jsem se zbavila o něco později. V každém městě jsem měla svůj kufřík se zbraněmi, ten zdejší mi jako vždy připravil Hisham. On ho také vyprázdní. Nedělám tuhle práci z rozmaru. Mládí mi úplnou náhodou určilo směr. Otevřelo mi dveře, které se otevírají málokomu, současně však zavřelo jiné, které každý potřebuje.

JAN ŽIŽKA A TEONA

Jsou mi čtyři roky. Jsem na pláži, daleko od rodičů, blízko u vody, a stavím hrad z písku. Z dnešní perspektivy sama sobě připomínám toho kluka, který hraje ve filmu *Mumie se vrací* a všude staví během pěti minut dokonalé hrady z písku, a dává tak matce a otci indicie, na jakém dalším místě ho najdou. Pro koho já stavím indicie, když máma a táta leží nějakých dvacet metrů ode mě? Moje malé dětské prsty si šikovně a rychle hrají s pískem. Táta ke mně a k mému malému uměleckému dílu přichází pomalým krokem. Tleská.

– Lano, to je nádhera, připomíná mi to staré hrady ze 14. století! – říká mi táta hrdě.

– Kdy bylo 14. století? – ptám se.

– Velice, velice dávno... – směje se můj táta, který pro mě byl celý můj svět. Jeho rozum, vzdělání a umění vyprávět mi pohádku před spaním mě od malička odzbrojovaly.

– Co je velice dávno? Včera? – ptám se ho a on mě jenom s úsměvem pohladí po hlavě.

– Od té doby uplynulo hodně takových „včera“, dítě.

– Žil tehdy nějaký Jan Žižka? – ptám se svého otce historika.

– Žil. Koncem 14. století. Odkud o něm víš?

– Víš, tohle byl jeho zámek. Pošeptal mi to, – odpovídám bezstarostně a nevšímám si tátova ustaraného pohledu.

– Myslíš hrad, dítě, hrad, – říká spíš sobě pod vousy, zatímco mezi prsty pouští písek, který nabral do dlaně, když přišel.

Nevím, proč mají muži potřebu vyprávět své ženě všechno, co se jim během dne stalo, ale toho večera táta, zatímco připravovali večeři, převyprávěl celý náš rozhovor mámě. Mámu chvíli nebylo slyšet, jenom jsem mohla tušit, že si sundává náramky, protože jsem slyšela cinkání.

– Ona čte tvoje knihy! To je náš problém, – řekla nejdřív klidně.

– Ale ona ještě neumí číst! – bránil se táta. Náramky znovu zacinkaly, což znamenalo, že je teď máma přehazuje z ruky do ruky jako žonglér, a to v jejím případě vždy ohlašovalo vztek. Vztek, který se nedal ani tak slyšet jako vycítit. Máma snižovala hlasitost téměř na minimum, když se zlobila.

– Kdo ti řekl, že neumí číst? No tak jí vyprávíš ty hloupé příběhy z historie před spaním. V každém případě za to můžeš ty, – procedila máma hlasitěji než obvykle.

– Tak snad vím, že naše dítě ještě nečte! A o Janu Žižkovi jsem jí nevyprávěl.

– Jak to tedy může znát? – najednou zvýšila hlas, až jsem se lekla za tátu.

– To by mě taky zajímalo. Bylo by logičtější, kdyby se mě zeptala na Jindřicha II.

– Proč by to bylo logičtější, prosím tě?

– Protože se s námi dívala na film *Lev v zimě*... a taky jsme mluvili o tom období.

– Mluvili jste o tom období? Mluvili... Posloucháš

se? Tobě snad vadí jenom to, že se ptala na válečníka, kdyby zmínila Plantagenety, bylo by všechno v pořádku, proboha, mluvili jste o tom období. To snad není pravda! – Cinkání náramků bylo stále hlasitější. Rozhodla jsem se tátu zachránit.

– Nevadí mi, že se zeptala na válečníka. Copak se ti tenhle rozhovor nezdá hloupý? – zeptal se.

– Hloupý? Ptáš se mě, jestli je ten rozhovor hloupý?

Přikradla jsem se k jejich pokojí. Otevřela jsem dveře a láskyplně se na ně podívala.

– Nehádejte se kvůli mně. Já jsem byla Jan Žižka.

Ztichli. Máma v tom okamžiku položila náramky na stolek vedle podhlavníku, přišla ke mně, jako se přistupuje k duchovi, vzala mě do náručí a začala potichu zpívat jednu melodii, kterou mi vždy broukala před spaním. Máma byla sochařka bez sluchu. Její sochy, jež vytvářely její nádherně tvarované prsty, mě fascinovaly, už když jsem byla maličká, její falešný zpěv mi ale trhal uši. Vždycky jsem dělala, že spím, když mi začala zpívat, jenom aby to podivné vřeštění co nejdřív přestalo. Udělám to tak i dnes večer, pomyslela jsem si. Přece jen, v dětském světě plyne čas jinak než ve světě dospělých. Zdálo se mi, že kvílela celé hodiny. Jsem přesvědčená, že byl táta velmi spokojený, když jsem jí o deset let později oznámila, že už jsem velká a že už se nemusí snažit zpívat.

– Ty nerada posloucháš moje zpívání, on se nerad dívá, když tancuju. Proč jste takoví?

Nikdy jsme jí neodpověděli, jenom jsme se na sebe podívali. Máma s tátou se vzali zcela očekávaně. On do ní byl zamilovaný už jako malý a sledoval ji